

Dinsdag 1 november

Mr. Whiting. Ons is verteld dat meditatie is als de mier die de weg vindt naar de suikerwinkel door het volgen van het spoor van suiker. Er zijn twee dingen nodig – het proeven van de korrel suiker, maar niet stoppen bij de korrels. Veel mensen lijken zo bang dat ze gevangen worden door de smaak dat ze bang zijn om überhaupt te proeven. Kan Z.H. iets opmerken?

Z.H. Tenzij er iets goeds bij de mensen geïntroduceerd wordt, en er iets van belang over het onderwerp in hun geest wordt gevestigd, is het heel moeilijk om enige actie van hen te verwachten. Daarom is het altijd noodzakelijk dat er groepen worden gevormd en er een verbinding wordt gevestigd tussen de gewone mens en het Systeem. Op de een of andere manier moeten mensen te weten komen dat er iets beters is dan wat ze hebben.

Er waren twee mieren kolonies – de ene woonde op een zoutberg en een andere op een suikerberg, en op een keer ontmoetten ze elkaar toevallig er tussenin. De mieren van het zout nodigden de anderen uit op hun berg. Toen de suikermieren het zout proefden zeiden ze: “Beste zusters, hoe slagen jullie er in om op zout te bestaan? Er is iets beters in de wereld, en jullie zouden bij onze plek wat moeten komen proeven.” De andere mieren gingen akkoord en toen ze er aan toe om een bezoek aan de suikerberg te brengen, dachten ze aan de lange reis en dat ze misschien aan het eind niets te eten zouden krijgen, dus ze namen allemaal een korreltje zout mee in hun bek als voorzorgsmaatregel en ondernamen toen de reis. Toen ze daar een groot stuk suiker voorgezet kregen, begonnen ze met proeven, maar vanwege de zoutkorrel die in hun bek zat, veranderde de smaak niet en ze zeiden: “Jullie spraken veel over jullie suiker, maar er is in het geheel geen verschil in smaak, het is precies wat we zelf eten.” Toen opperden de mieren van de suiker dat ze nog wat zout in hun bek meegebracht moesten hadden en dat de suiker niet goed geproefd werd. “Jullie zouden de zoutkorrel eruit moeten halen, en dan zullen jullie kunnen genieten.” De mieren volgden dit advies, en werden zo verliefd op de suiker dat ze zout de rug toe keerden en er nooit meer naar terug gingen.

Ditselfde is mogelijk behalve als er enige informatie en enig belang van deze gelukzaligheid die beschikbaar is, door meditatie is gevestigd.

Een paar dagen geleden moest Z.H. ergens heen waar hij negen rechters ontmoette, en hij moest ze toespreken, en hij vertelde hen hoe zeer bevoorrecht ze waren omdat dit alles vlakbij beschikbaar is – ze hoeven niet ver te gaan zoals sommigen die een lange reis moeten maken en een relatie moeten vestigen met deze gedachte die hen vreemd is, en dan te verwerken hetgeen extra werk voor hen betekent. De rechters waren zo gelukkig omdat het zo vlakbij beschikbaar is, en je hoeft niet veel te doen om te begrijpen – alles wat je moet doen is beantwoorden. Er was daar wat respons.

Deze respons moet speciaal zijn, en er zijn maar twee manieren om dat te doen – of door persoonlijk contact, of door een of ander maatschappelijk arrangement waarbij mensen tot het begrip moeten komen dat er iets beters is en dat ze het moeten proeven. Zodra ze dit begrijpen dan kan men zeggen dat ze niet terug zullen gaan, maar tenzij ze tot dit begrip komen, hoe kan men hen aantrekken behalve door de gebruikelijke manieren die open staan.

Z.H. Vervolgt in antwoord op de eerste vraag –

Wanneer je voor een spiegel gaat staan, wil je je eigen vorm observeren, of de schoonheid en pasvorm van je kleding. Als je niet veel schoonheid in de spiegel ziet dan probeer je niet de spiegel te versieren, je gaat weg en probeert jezelf te versieren! Tenzij je jezelf in een mooie vorm presenteert hoe kan je verwachten dat anderen tot je aangetrokken worden?

Hetzelfde geldt voor het uitzetten van wegwijzers voor gelukzaligheid – tenzij we alle gelukzaligheid door ons eigen gelaat laten zien, is het van weinig nut om dingen te verklaren over de gelukzaligheid in meditatie. We moeten eerder erop toezien dat het hele systeem van meditatie en alles dat beloofd wordt met de meditatie weerspiegeld wordt in ons eigen gelaat, in

onze eigen daden, vanuit onze eigen situatie, en dan zullen er niet veel moeilijkheden zijn om de aandacht van hen te trekken die tot dan toe geen moeite hadden gedaan.

R. De Spaans sprekende groepen in Mexico, die in aantal toenemen, zenden hun liefdevolle dank aan de Shankaracharya en willen dat ik Hem vertel dat we drie nieuwe initiatoren hebben aangesteld om te voldoen aan de vraag naar meditatie. Ze lijken er daar natuurlijker mee om te gaan dan velen in Londen, en maken het allemaal niet zo ingewikkeld. Ze waarderen de gesprekken met Z.H. hogelijk. Heeft Z.H. een boodschap?

Z.H. Z.H. zegent hen voor hun eenvoud en de bereidwilligheid waarmee ze de meditatie waarderen en oppakken, en hij wenst hen geluk en gelukzaligheid en hij is er zeker van dat ze op die manier in kortere tijd veel meer baat zullen vinden. Er zijn twee soorten situaties:

- 1.) Wanneer mensen op natuurlijke wijze dingen oppakken kan er er een situatie oprijzen uit onwetendheid – omdat ze nooit iets als dit hadden, of van zoiets gehoord hadden, en het is nieuw – dan pakken ze het natuurlijk op zonder enige vragen omdat er geen vragen zijn.
- 2.) dan is er de natuurlijke situatie waar mensen zichzelf aan het nieuwe aanbieden, het accepteren, en door de acceptatie en de ervaring ontdekken ze alles wat nodig is om te ontdekken – hetgeen betekent dat ze naar de vragen kijken die voortkomen uit hun eigen ervaring. Hoewel deze mensen mogelijk geen vragen stellen, en je je kan afvragen hoeveel ze intellectueel antwoorden, is het feit niettemin dat zij die dit eenvoudig oppakken, en als ze er enige tijd ijverig mee doorgaan, zullen ze hier veel meer van profiteren. Wanneer de intellectuele kennis overvloedig is dan rijzen er complicaties op en de voortgang lijkt gestopt te worden; maar de anderen kunnen mogelijk aan dit gevaar ontsnappen, maar alleen als ze dit gepast doen en gepast opletten wat ze aan het doen zijn.

R. En nu over New York – Z.H. heeft reeds een vraag ontvangen van Mr. Rabeneck, die de belangstelling en hulp van Z.H. bij zijn Sanskriet studies zeer waardeert. De groep van New York groet Z.H. en Lord Allan heeft hen zojuist in New York bezocht een week of zo voordat we kwamen.

Z.H. Hij heeft het diagram dat Mr. Rabeneck presenteerde, gezien en hij waardeert dit diagram en hij is blij met wat Mr. Rabeneck volgens zijn brief heeft geprobeerd te doen via het diagram, en volgens de Rig-Vedische tekst.

Z.H. geeft uiting aan zijn grote vreugde in de belangstelling en het werk dat Mr. Rabeneck in dit alles heeft neergelegd in dit late stadium van zijn leven – het is zeer waardevol en Z.H. dankt hem.

R. Uit de brieven die ik van New York heb gekregen, lijkt het dat een van hun voornaamste vragen is: “Wie Ik te noemen?”

Z.H. Alles waar met het voornaamwoord ‘dit’ voor kan zetten is niet het Zelf. Men beschrijft zijn lichaam, zijn zintuigen, zijn Manas, zijn Buddhi en zelfs zijn Chittta als ‘dit’ – ‘mijn Geest’ – ‘deze Buddhi’ – ‘deze Chittta’ – dus men kan het voornaamwoord ‘dit’ voor alles gebruiken wat niet-Zelf is. Hoewel we in de praktijk zelfs over onze eigen Atman spreken – mijn Atman – of deze Atman – is deze uitdrukking niet voor het werkelijk Zelf – het is voor de Ahankar die uit het Zelf voortkomt. Vanwege het ontwerp van onze schepping moet, steeds als er een uitdrukking gemanifesteerd moeten worden, deze door enige Ahankar komen – daarom gebruiken we zulke zinnen, anders is de oceaan waaruit al dit Ahankar oprijst en waarin al het Ahankar opgaat, dat Zelf is niet onderworpen aan enig voornaamwoord. Dat Zelf is het Ik – al het andere dat ‘aangewezen’ kan worden is niet-Zelf – Zelf kan niet ‘aangewezen’ worden.

R. Er zijn twee persoonlijke vragen uit het hart – (een uit New York en een uit Londen) – De eerste is van een getrouwde dame wier echtgenoot de meditatie boven alles stelt, terwijl zijzelf het nooit echt aangenomen heeft. Ze heeft ook zorgen over haar stervende vader die een dappere en fijne man is. Ze vraagt: “Waarom worden we geboren, leven we de meeste tijd in opperste verwarring, en sterven we in angst en pijn, terwijl we er nooit iets van begrepen hebben?”

Z.H. Het ontwerp van het universum zoals dat uitgedrukt wordt door het gezegende verlangen van het Absolute is heel eenvoudig, en het is ontworpen om aldoor gelukzaligheid te produceren. Er wordt verklaard dat het geheel van deze schepping er voor genoeg is alleen als de mensen hun toevlucht nemen tot de juiste manieren en de juiste middelen, en juiste handelingen.. Er is nooit gezegd dat er geen moeilijkheden in deze Schepping die een gelukzalige schepping is, zullen zijn, maar de reden voor de Schepping is enkel kennis en gelukzaligheid. Waarom zou men dan verwarring, pijn en vrees vinden, en sterven zonder enig begrip? In deze Schepping bestaat zelfs tegenwoordig alles duidelijk en eenvoudig, maar onze opvoeding, onze maatschappelijke en culturele systemen maken het zo dat het eenvoudige ingewikkeld wordt, het gelukzalige pijnlijk, en wat liefde moet zijn, wordt angst. Alleen door deze systematische kennis die door de Geschriften en door 'Satsang' wordt gegeven, kunnen mensen teruggebracht worden naar de eenvoudige manier van leven, en dan zullen ze voor zichzelf zien dat er geen reden is voor verwarring, angst of pijn.

Voor wat betreft het concept van pijn – er zijn in deze wereld mensen die avontuurlijk zijn, en die veel genoeg scheppen in het gaan door allerlei moeilijkheden en gevaren van de avonturen die soms pijnlijk zijn. Deze mensen ervaren nooit de pijn – zij ervaren de hardheid van dat waardoor ze heen moeten gaan, maar in het geheel niet van pijn. Pijn bestaat voor hen niet – het woord is 'Tapas – wanneer men zichzelf, zijn lichaam en geest toestaat om door een moeilijke overgang te gaan – en toch lijkt men de moeilijkheden niet te voelen omdat men ze vrijwillig op zich genomen heeft – deze moeilijkheden scheppen dieper geluk. Als je dieper geluk wenst zul je hard werk moeten verrichten – soms moeilijk werk, en omdat dingen moeilijk zijn vereisen ze meer aandacht en brengen meer kennis met zich mee en scheppen uiteindelijk meer en dieper geluk. Dit alleen is de natuurlijke weg – de opvoeding heeft het gemist – laat kinderen opgroeien met deze ideeën en ze zullen nooit zulke vragen hebben.

R. Een vraag van M.K. – 'Als men in Meditatie herenigd is, staren je ogen van nature in aanbidding naar de Geliefde – maar als dit niet gebeurt, voel ik soms dat ik van buiten geïnitieerd ben, maar niet van binnen.' Ze vraagt: "Kunt u in die momenten een wonder voor mij doen?"

Z.H. Z.H. weigert categorisch aan te nemen dat er iets mis is met de Initiatie. Het enkele feit dat er soms vereniging plaats vindt laat zien dat de Initiatie juist is uitgevoerd, en dat er een doorgang is geschapen voor de vereniging met het Zelf. Zelfs in het gewone leven merk je dat als je iemand gaat opzoeken die je werkelijk goed kent, dat als de portier je niet toestaat om je vriend te bezoeken, dat je dat niet ziet als een onvriendelijke daad van je vriend zelf, maar als een interruptie veroorzaakt door de portier. In het geval van zo'n niet beschikbaar zijn van eenheid gedurende meditatie is de oorzaak Rajas of Tamas, en zij zijn op iedere moment aanwezig in de atmosfeer, soms veroorzaakt door jezelf – zij zijn de enige belemmeringen die in de weg staan van Eenheid. Als ze verwijderd worden is er geen twijfel dat de vereniging als gewoonlijk zal plaats vinden en dat men dicht tot het Zelf zal reiken. Men zou nooit moeten denken dat de Initiatie verkeerd is kunnen gaan, maar men zou moeten proberen om zijn staat die veroorzaakt is door Rajas en Tamas, te verbeteren.

R. Ik denk dat de woorden van Z.H. gedurende al deze audiënties, als ze die hoort, voor haar dit wonder zullen doen!

Woensdag 2 november

R. Zei dat ons gisteren een geweldige lunch was gegeven door de familie van de molenaar en dat we er allemaal zeer van hadden genoten.

Z.H. De uitnodiging van deze familie kwam heel spontaan. Hoewel Z.H. hen niet had gevraagd – het kwam geheel van hen – kan Z.H. niet ontkennen dat hij het idee had gekoesterd, dat zij jullie zouden uitnodigen.

R. We merkten dat de conversatie deze keer veel gemakkelijker ging.

M.A. Z.H. zei: “Eenheid is niet iets waar je op mikt, maar moet ieder ogenblik, in elke handeling ervaren worden.” Dit, en wat hij gisteren zijn over het voornaamwoord ‘dit’ doet me eraan denken dat ik een dualistische benadering heb gehad jegens “eenheid in handeling” – dat ik deze staat zal ‘kennen’. Het is als eenheid in diepe meditatie waar er geen ervaring is, geen kennis ervan – enkel de eenheid in handeling in het moment van nu. Is dit juist? – daar het misverstanden kan verwijderen en de mogelijkheid veel dichterbij en praktischer doet lijken. Wanneer iemand anderen waarachtig dient, denkt hij op dat moment niet: “Ik ben anderen zeer van dienst” – hij dient enkel.

Z.H. Een aspect van het Zelf, of eenheid, werd gisteren beschreven – alles wat niet aangeduid kan worden door het voornaamwoord ‘dit’. Er is een ander aspect van het Zelf wat in handeling moet worden begrepen en ervaren – dat alles wat we aanduiden met het voornaamwoord ‘dit’ slechts een manifestatie van het zelfde Zelf van binnen is, hetgeen niet aangeduid kan worden. Dus steeds wanneer men met enige handeling begint of met een relatie met deze wereld die aangeduid wordt door allerlei soorten voornaamwoorden zou men ook voor de geest moeten houden dat hetzelfde Zelf zich gemanifesteerd heeft in verschillende fysieke en niet-fysieke vormen. Wie anderen wil dienen, bedient in feite het Zelf wat zich gemanifesteerd heeft.

M.A. Dat ging toch eigenlijk over dat men niet moest uitkijken naar de ervaring van eenheid, maar de eenheid zijn?

Z.H. In onze discipline worden er twee processen aangenomen – zoals eerder beschreven is de ene Vyatireka en de andere is Anvaya. Anvaya volgt op Vyatireka, dus een ieder die gedisciplineerd wordt en op de Weg wordt gezet, wordt eerst Vyatireka gegeven. Door deze discipline scheidt men eenvoudigweg alles wat niet-Zelf is af, en dit wordt alleen gedaan om de autoriteit en het bestaan van het Zelf te vestigen. Als de autoriteit en het bestaan van het Zelf gevestigd is, hetgeen niet door enig zintuiglijk medium gezien kan worden, dan is het voor dit systeem ook noodzakelijk om door het Anvaya proces heen te gaan om de eenheid van de gehele Schepping te vestigen. Anders laat het, als het Zelf gescheiden is van het niet-Zelf, wat ruimte waar dualiteit kan verblijven, en deze dualiteit moet vernietigd worden, en dit wordt gedaan door Anvaya, hetgeen betekent dat alles dat men in deze schepping tegenkomt, een manifestatie is van het zelfde Zelf wiens autoriteit gevestigd is. Noch in kennis, noch in handeling, noch in ervaring zou er dualiteit moeten komen.

Veel verschillende voorwerpen zijn gemaakt van ijzer en staal – zoals gereedschappen, scooters, ventilatoren etc. Hoewel de naam van het metaal eender is, zijn de manifestaties die er uit voortkomen veelvoudig. In het metafysische gebied is het uiterst noodzakelijk om de eenheid van het metaal te begrijpen zodat alles over de verschillende geproduceerde voorwerpen bekend is door het eender zijn van het metaal – hetgeen betekent dat de eigenschappen en bestanddelen hetzelfde zijn wat de voorwerpen ook mogen zijn.

Op dezelfde manier moeten we begrijpen dat de gehele wereld van ‘dit’ en het Zelf niets anders is dan hetzelfde – het is in essentie het Zelf dat op verschillende manieren gemanifesteerd wordt, dat gekend, ervaren en in de praktijk gebracht moeten worden met hetzelfde idee van de eenheid.

R. Onze drie laatste vragen komen van ons alle vier – de Allans, mijn vrouw en ikzelf – Tijdens een audiëntie bij ons laatste bezoek zei Z.H. dat er twee soorten Samadhi zijn – “ Een is het hoogtepunt van het Achtvoudige systeem, dat zelf weer twee niveaus heeft – Savikalpa en Nirvikalpa. Maar de andere soort, die soms Samadhi wordt genoemd is weinig bekend, maar voor iedereen beschikbaar. Die komt op de punten waar geen wens is – tussen wensen – best een aantal keren zelfs gedurende elke dag. Toch beseffen mensen dit niet om de energie aan te boren die op dat moment beschikbaar zou kunnen zijn.” Sommigen zijn steeds verlangender naar het kunnen bereiken van stilte op deze momenten. Met alles wat de Gerealiseerde mens tijdens dit bezoek tegen ons heeft gezegd, lijkt dit prachtige kansen te geven, die nog grotendeels niet onderzocht zijn?

Z.H. Hij herinnert zich het uitzetten van dit idee in een bepaalde fase – dat hoewel individuen de machinerie is gegeven om de ene wens na de andere te produceren, dat er, omdat de ene wens de andere opvolgt er een interval tussen is – de mechanische wet vereist een interval. De vraag is – hoeveel interval kan men tussen twee wensen winnen? Het achtvoudige Yogi systeem is door Pranayama in Hatha-Yoga opgenomen. In het gewone leven zal men zien dat als men in- en uitademt observeert, dat er een interval is tussen de volgende inademing en na het uitademen – op dit punt heeft het Hatha-Yoga systeem een speciaal systeem gemaakt van het controleren van het lichaam, en na het controleren van het lichaam zou men de geest controleren. Dit systeem is enkel op deze bepaalde wet van het mechanisme waardoor we lijken te leven, gebouwd. Daarnaast heeft ieder individu wensen, soms gerelateerd aan dezelfde wens, en we worden bijna gekweld door deze wensen, maar er is wat tijd tussen iedere wens. Meestal laten we in het geheel niet toe dat dit interval wordt opgerekt – zodra de ene wens vervuld is laten we de volgende boven komen. Als mensen dit zouden begrijpen en zichzelf de luxe van een klein interval zouden gunnen hoe kort dat ook mag zijn, zouden ze merken dat ze zichzelf zouden opladen zonder iets te doen behalve alleen maar stil te zijn voor een paar tellen. Als mensen dit zouden oefenen en dit interval zouden verlengen tot zeg vijf minuten per keer – zouden ze merken dat ze binnenin grote kracht hadden en de potentie om zichzelf te realiseren zou niet ver weg zijn als ze dit konden doen – zichzelf de luxe geven van een interval van twee minuten tussen de ene wens en het oprijzen van de volgende.

R. Als men tijdens zo 'n moment van twee minuten de mantra gebruikt – nu volijverig, is er goede hoop dat als we opnieuw geboren worden de eerste klank welke we zullen horen of uit misschien onze Mantra zou zijn?

Z.H. Net zoals in het gewone leven als men over een bepaald probleem bezorgd is en ermee gaat slapen, dan zal men merken dat steeds als men wakker wordt na zes of zeven uur, hetzelfde probleem in de geest van het individu opkomt. De zelfde wet is van toepassing bij de transmigratie van zielen – wat er ook in het individu dominant is wanneer hij op het punt staat om deze langere slaap in te gaan, het hem zal confronteren wanneer hij een ander lichaam aanneemt. Dit betekent dat ieder die verlangend is om zijn nieuwe leven met de Mantra te beginnen die in de geest moet houden en zichzelf er zoveel mee bezig moet houden dat hij de wereld verlaat met de Mantra – hij zal hem weer krijgen.

R. Dat zal een grote aansporing zijn, omdat we misschien enige tijd in het volgende leven moeten wachten, en wat moeite kunnen hebben voor we weer geïnitieerd worden!

Z.H. Z.H. is er heel zeker van dat ieder die voornamelijk bij welk idee dan ook stilstaat zichzelf geconfronteerd zal zien met hetzelfde als wanneer hij op het punt staat de wereld te verlaten. Het is geen kwestie van toeval dat, als men voornamelijk stil heeft gestaan bij iets goeds, dat men als men op het punt staat om te gaan zich iets goeds zal herinneren – omdat men datgene zal herinneren wat men zich in het leven heeft herinnerd, of met wat dan ook waar men het meeste belang in zijn leven aan heeft gehecht – zodra er belang is dan zul je er niet zonder zijn. Dus het is een soort van natuurlijke wet dat als je nu belang hecht aan de Mantra dat alleen dan het er in het laatste ogenblik zal zijn. Als het er is op het laatste ogenblik, zal het er ook zijn op het eerste ogenblik in het volgende leven. Zij die meer belang hechten aan hun lichaam, en aan de lichamelijke relaties van de wereld zullen niet zulke ideeën hebben over die tijd, omdat ze meestal worstelen met al die relaties die ze ontwikkeld hebben in de loop van hun levens. Omdat ze zich iets herinneren over hun lichaam en zijn relaties krijgen ze niet een nieuw lichaam dat vatbaar is voor spirituele groei in het volgende leven. Dus het is van het uiterste belang dat men het nu doet en nu blijft doen, en dan volgt alles natuurlijk, en dan zullen in het volgende leven de meeste dingen bijna volbracht zijn en kan men veel verder in het volgende leven gaan.

R.A. Ik voel me zeer onwaardig onder alle zegeningen en liefde die de Shankaracharya ons heeft gegeven en ik hoop dat ik achtenswaardiger zal zijn wanneer we elkaar weer ontmoeten.

Z.H. Er is in het geheel geen sprake van dualiteit tussen u en Z.H. Op het niveau van Atman is er geen enkele soort verschil en al helemaal niet van land, ras of leeftijd. Op de andere niveaus ziet men wanneer de gesprekken plaats vinden dat de relatie vriendschappelijk is – op gelijk niveau – als een vriend die met een vriend spreekt. Toevallig gebeurt het zo dat op het fysieke niveau, in deze fase waarin we allemaal geplaatst zijn, er verschillende rollen ontworpen zijn om gespeeld te worden door verschillende mensen – een rol is om vragen te stellen, en een andere is om te antwoorden. Het ligt in het ontwerp van het Universum, en we respecteren dat, en we moeten deze rol blijven spelen wat er ook gebeurt, maar het is heel duidelijk dat dit alleen op het fysieke niveau is. Op het subtiele niveau is het de relatie van vrienden, en op het causale niveau is het allemaal hetzelfde – er is geen enkel verschil omdat Atman hetzelfde is, die leeft in de harten van iedereen. Voor wat betreft Z.H., Hij biedt niets aan wat u niet toebehoort – het is uw kennis die toevallig door Zijn fysieke lichaam gaat, en natuurlijk is er geen begrenzing van land of ras – in het rijk van het Absolute zijn we hetzelfde, en toch neemt Z.H. de gelegenheid waar om u allen te zegenen zodat u verder vooruit kunt marcheren in uw spirituele leven. De mooiste en meest glorieuze schepping van het Absolute wordt onderwezen door deze glorie die bekend staat als Kennis, en het heeft deze eigenschap, of rijkdom, dat hoe meer je geeft hoe meer het toeneemt, en men kan vragen honderd keer blijven beantwoorden, en toch zal er nooit in het geheel geen enkel verlies zijn van een korrel Kennis. We nemen deel aan deze mooiste en meest glorieuze schepping van het Absolute in Kennis, en men voelt zich zeer gelukkig dat dit een rijkdom is die nooit zal eindigen ongeacht hoeveel mensen vragen stellen, of hoe lang ze vragen stellen, en we zouden blij en dankbaar jegens het Absolute moeten zijn voor het scheppen van deze glorieuze rijkdom aan Kennis.

R. Deze allerlaatste opmerking van allemaal komt van ons alle vier – Wanneer men, met Sattva, een korte periode volledig beseft dat men niets heeft dat men van zichzelf kan noemen, dan wordt men overweldigd met dankbaarheid jegens de Shankaracharya en Zijn Heilige Traditie zonder welke men niet eens een begin kan maken! Moge God hem zegenen en hem vrede geven, voor nu en altijd.

Z.H. De Traditie die de Shankaracharya op deze tijd en plaats behartigt, en waartoe Hij behoort, is ook de Traditie waartoe u behoorde voordat u hem ontmoette, en die nu nu navolgt en die voor altijd bij u zal zijn.

Buiten deze Traditie is er niets omdat het de Traditie van het Absolute is en noch aan de Shankaracharya noch aan welk ander individu dan ook behoort. We zijn samen met u en deel van dezelfde Traditie, en vertrouwend op dit gevoel zou u wat u ook wordt aangeboden, moeten nemen, en door het in de praktijk te brengen de weg te gaan naar volledige realisatie.

शान्ति शान्ति शान्तिः

Correspondentie

23 november 1977
Allahabad

Mijn beste Dr. Roles,

Ik heb de brief ontvangen die u schreef op de dag dat u naar huis vertrek. Ik ben blij te horen dat uw reis naar Nepal zo geslaagd was.

Op dit moment is er geen wijziging in mijn adres en die zal er ook niet zijn wanneer ik in het ziekenhuis ben. Dus u kunt mijn huidige adres blijven gebruiken voor alle toekomstige communicatie. Op dit moment probeer ik een homeopaat die belooft om me te behoeden voor de operatietafel en me slechts een dosis in de tien dagen geeft. Maar, zegt hij, de behandeling zal 6 maanden of zelfs langer moeten doorgaan.

Ik heb ook een brief ontvangen van Mr. Howitt die me vraagt voor hem een afspraak te maken met Z.H. die niet samenvalt met bezoeken van anderen. Maar Z.H. was niet in staat om onmiddellijk antwoord te geven omdat hij haastig ergens naar toe moest en zei dat hij ernaar zou kijken als hij over een week terugkomt. Dit heb ik Mr. Howitt geschreven en ook dat ik deze keer misschien niet in staat zal zijn het vertaalwerk voor hem op me te nemen. Maar ik hoop dat een andere discipel van Z.H. gemakkelijk mijn plaats kan innemen.

Op dit moment voel ik geen verandering in mijn toestand. Of het moet zijn dat de veneuze trombose slechter werd maar nu beter is.

Dank u voor alle goede wensen die in uw brief werden overgebracht die ik hartelijk terug doe.

Altijd de Uwe,
Rlal Dixit

शान्ति